

INTERVIU

Sandra Ecobescu, președinta Fundației *Calea Victoriei*:

Cercul Militar Național este o necesară punte între două lumi

● **Citind despre dumneavoastră și despre lucrurile extraordinare pe care le faceți, îmi dau seama că nimic nu este întâmplător. Tot ce aparține trecutului dumneavoastră, tot ce ați învățat, tot ce ați lucrat, toate acestea v-au condus cumva către ceea ce faceți acum, v-au făcut să vă găsiți calea.**

● Probabil că așa se întâmplă în cazul tuturor, al celor care vor să ajungă undeva, să valorifice la un moment dat ce au învățat, ce le place, sau lucrurile în care se regăsesc. Dacă cineva urmărește în timp evoluția sau transformarea mea profesională, inițial nu înțelege mare lucru, dar ulterior lucrurile se leagă. De multe ori, tocmai aceste schimbări ne ajută să vedem lumea din mai multe perspective. Facultatea de litere m-a ajutat să descopăr tot ceea ce înseamnă literatură, oameni deschiși la minte, umanism și civilizații diferite.

Mi-am dorit să lucrez în Ministerul de Externe pentru a-mi reprezenta țara. A fost o experiență interesantă pentru că ne-am întâlnit aici tineri din zone foarte diferite, cu pregătiri diverse și timp de un an am făcut cursuri de istorie, de istorie a civilizațiilor, de drept internațional. Am înțeles mai bine ce înseamnă diplomația și am realizat că partea aceasta umanist-culturală nu se regăsește atât de mult într-o zonă destul de strictă, cu reguli și proceduri clare. Firea mea creativă însă, care se regăsește pe deplin în programa Fundației *Calea Victoriei*, nu s-a simțit foarte în largul ei acolo.

● **Ați hotărât să faceți această fundație de resurse minime, plecând de la o garsonieră și un laptop.**

● De fapt, sora mea m-a încurajat, pentru că după șapte ani petrecuți într-o firmă de logistică, voiam să fac o schimbare. Intervenise deja rutina, programul era extrem de lung. Voiam, de fapt, să mă întorc spre lucrurile care mă reprezintă, care îmi plac cel mai mult. Scopul nostru în viață nu ar trebui să fie numai acela de a ocupa un post bun sau de a pune bani deoparte pentru zile negre, pentru că, la un moment dat, uiți să te mai bucuri de viața pe care o ai.

Tot sora mea a fost cea care mi-a pus la dispoziție apartamentul ei de pe Calea Victoriei, liber în acel moment. Aveam un laptop vechi, pe care ulterior l-am donat, și am început de la câteva pagini

pe care am schițat câteva idei. Pe scurt, am început de la zero, de la acele idei, care astăzi se găsesc materializate în Fundația *Calea Victoriei*. Ne-am gândit să facem o școală umanistă pentru tineri și pentru adulți, în care să se poată regăsi subiecte și teme pe care nu le întâlnim în școală. Poate doar la o facultate de profil.

● **N-ar fi cumva vorba chiar despre școala în ale cărei săli ați fi vrut la un moment dat să studiați, dar a fost imposibil pentru că nu exista la acea vreme?**

● Cu siguranță! Când am început să gândim programa, care conține cursuri de antropologie, filosofie, literatură, muzică etc., am organizat câteva întâlniri, înainte de a lansa efectiv programul, cu elevi mai mari, cu studenți, și am testat, întâlnindu-ne cu lectorii pe care îi cunoșteam în momentul acela, pentru a vedea cât de mult îi interesează pe tineri conținutul. Pentru că exista riscul să ne imaginăm că există subiecte interesante și să nu existe public pentru ele. Am testat și am văzut că tinerii sunt curioși. Când am lansat însă primul curs cu Neagu Djuvara, în 2008, aveam să descoperim publicul adult, pentru că tinerii – elevi și studenți – nu erau atât de pasionați de istorie. Chiar și când i-am invitat gratuit la cursul susținut de Neagu Djuvara, fie nu știau cine este acesta, pentru că erau prea mici, fie fugeau de istorie pentru că făceau la școală. Oricum, pentru sala de atunci, în care intrau 30-40 de oameni, s-au epuizat locurile în două zile. Am avut primul curs de istorie în cinci întâlniri, intitulat *Cum am trăit secolul al XX-lea*, cu primul nostru profesor – Neagu Djuvara, căruia îi mulțumesc enorm și care, anul acesta, va împlini 100 de ani. A fost interesant, pentru că la curs nu ne-a povestit doar ceea ce s-a întâmplat în secolul al XX-lea, survolând istoria Europei și a României, ci și despre propriile sale trăiri. Această abordare foarte personală, foarte caldă, îl face pe ascultător să primească altfel informația. Este, de fapt, modul de abordare pe care îl încercăm la cursurile noastre. Nu ne propunem să epuizăm un subiect, pentru că nu suntem o facultate, ci să deschidem câteva porți spre cunoaștere. Avem mentori – ghizi, cum îmi place să le spun – niște călăuze pentru cei interesați de aceste subiecte. Vrem să stărnim curiozitatea sau

pasiuni mai vechi, în cazul unor oameni deja interesați de domeniile umaniste.

● **De curând s-a încheiat cea de-a șasea ediție a evenimentului *Luna Bucureștilor*, un proiect inedit, cu și pentru entuziaști.**

● Am început o aventură foarte interesantă cu partenerii noștri de la Cercul Militar Național. În domeniul acesta suntem pionieri: turismul cultural în București, pentru bucureșteni, dar și pentru cei din provincie. Acum, moda aceasta s-a extins, sunt mai mulți organizatori. Dar, dincolo de lecțiile de istorie și de tururile culturale ale orașului, am inventat și *Balul Bucureștilor interbelic*. În jurul acestui bal, împreună cu Cercul Militar Național și cu directorul instituției, colonelul Cristian Dorca, ne-am gândit să organizăm o serie de evenimente și am „descoperit” *Luna Bucureștilor* de odinioară. Ne-am zis, hai să încercăm să o reinventăm, cu mijloacele pe care le avem la îndemână, limitate față de desfășurarea uriașă de forțe din interbelic, când erau implicate chiar Primăria și Familia regală, cu bugete foarte mari. Acum însă eram doar noi, cu mult entuziasm, și Palatul Cercului Militar Național, o instituție fabuloasă, cu sălile sale impresionante, cu oameni deschiși – un spațiu minunat, viu, în centrul orașului. Și atunci am hotărât ca, dincolo de Bal, să organizăm evenimente săptămânal, păstrând perioada 9 mai – 9 iunie, așa cum a fost în interbelic. Toate activitățile sunt cu intrare liberă. Este, dacă vreți, un cadou pe care Cercul Militar Național, împreună cu Fundația *Calea Victoriei*, îl face bucureștenilor. Este important să spunem că aceste evenimente bifează mai multe domenii care trimit către Bucureștiul de altădată; în fiecare an este proiectat un film având ca subiect perioada interbelică sau începutul de secol, care rulează mereu cu sala plină și se termină cu aplauze, cu râsete, cu bucurie. În fiecare an avem o piesă de teatru, avem conferințe despre București. De asemenea, am avut o expoziție cu costumele doamnei Adina Nanu, din care am decupat perioada 1900-1930. Încercăm să privim Bucureștiul și perioada interbelică prin mai multe lentile. Anul acesta, de pildă, am vorbit despre cum era orașul văzut de fotografi. Am început cu primii fotografi și am mers până spre război, cu o masă rotundă, proiectând cât mai multe imagini,

pentru că am vrut să ne bucurăm împreună cu publicul de imagini-le de epocă.

● **Pe mine, ca militar, mă bucură colaborarea dumneavoastră cu armata, mă bucură faptul că militarii Brigăzii 30 Gardă „Mihai Viteazul” sunt în prim-plan la aceste evenimente. Și fiindcă vorbești de fotografii din perioada interbelică, din ele răzbate un anume statut al ofițerului de odinioară.**

● Așa este! Aceste imagini fac parte din viața orașului. Oamenii au fost mereu împreună și Cercul Militar Național este tocmai această punte între două lumi, iar deschiderea acestei instituții culturale spre public este remarcabilă. De obicei, instituțiile statului sunt mai greu accesibile, dar acest minunat palat este un loc cultural de joacă pentru toate vârstele. ■

Interviu realizat de
maior Constantin Mireanu

Sandra Ecobescu a absolvit Liceul *George Călinescu* din București, în 1991 și Facultatea de filologie, secția română-engleză (Universitatea București, 1995).

Între 1997-1998 a lucrat în Ministerul Afacerilor Externe, iar din 1998 până în 2000 a fost asistent director, traducător și bibliotecar la Centrul de Informare și Documentare al Consiliului Europei în România. În 2007 a fondat Fundația *Calea Victoriei*, al cărei președinte este și în prezent.